

בולעטין # 238 - תמוז תשמ"ב לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׁבִטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.
באר שבע, ארץ ישראל

ספר הלכות גדולות סימן מח - הלכות נחלות

[פסק] ועבדא דכתב ליה מריה גט חירות מעליא ומקמי דיהיב ניהליה א"ל בפני עדים ואתני בהדיה דכי מיית ההוא גברא מריה הוא דהוי משוחרר, אפילו כי מיית מריה נמי לא הוי משוחרר, מאי טעמא, דהוה ליה גט לאחר מיתה, ואי בההיא שעתא א"ל מעכשיו משוחררת בתנאה דפלחת קמאי כל ימי חיי, הוי משוחרר מעכשיו לאיחיובי במצות ולמינסב בת ישראל עד דמיית רביה, מאי טעמא, דילמא מאית איהו מקמי רביה ולא מיקיים תנאיה. (נזיר סב ע"ב) עבדא דמשתבע דלא למיעבד מלאכה בכל מילי דמשעבד לרביה, לא צריך הפרה כל עיקר, ואי משתבע למיעבד מילי אחרניאתא, לא מצי רביה מיפר ליה, דהכין אמר רחמנא אב ובעל מיפר אבל רבא לעבד לא מיפר. לקח שפחה ובא עליה ונתעברה ממנו ואחר כך שיחררה והטבילה לשום חירות וילדה, אותו ולד גר הוי ולא צריך טבילה דסגי ליה בטבילת אמו, ולעניין נחלה לא ירית ליה דלאו בריה מיקרי, מאי טעמא, דבעינא זרע שנזרע בקדושה וליכא.

וכן מי שנשא את הגויה שלא הטבילה לשום גירות ואחר כך ילדה, בנה גר הוי ואין צריך טבילה, דאמר רבא (יבמות ע"ב) נתגיירה מעוברת וילדה בנה אין צריך טבילה, ולעניין נחלה לא ירית ליה דלאו בניה מיקרי. ואי נקבה היא, בין מן הנכרית בין מן השפחה כשירה לישראל ואסורה לכהן. ומאן דמשחרר אמתא ומתני בהדה תנאה וכפיל ליה, ומינסבה ההיא שפחה והוו לה בני, ולבסוף לא מקיימא ליה לההוא תנאה, הויא שפחה למפרע וכל בני דילידת עבדי נינהו וצריכין שיחרור. שבעה גוים דאשלימו מן קמי כיבוש הארץ שרי להו למיעל בקהל, דכי אסר רחמנא שבעה גוים דאיתנהו בארץ ישראל אבל דשרו בחוצה לארץ לא אסר רחמנא, והני זגנאי אי מיגיירי שרו למיעל בקהל, ואית רבנן דפליגין על זגנאי ועל שבעה גוים דלא עיילין בקהל. ושבעה גוים נמי כל היכא דידיעי, באיסורייהו קיימי ולא אמרינן כבר עלה סנחריב מלך אשור ובלבל את כל האומות, דקאמרינן בימי רבי בקשו להתיר את הנתינין ואע"ג דמיגיירי קיימי בלא תתחתן בם הא קאמרינן (יבמות ע"א) הדר אמר רבה בגיותן לית להו חתנות זנות בעלמא, נתגיירו אית להו חתנות ואסיר לאיחתוני בהו, ואי קשיא לך רחב הזונה דאיגיירא ונסבה יהושע, רוסתקיא אתא הות ולא משבעה גוים הות, ומר רב יהודאי גאון אמר כשנכנסו מרגלים דיהושע איגיירא ועדיין לא נכנסו ישראל לארץ. גבעונים הרי הן כממזירין, פתן ויין מותר ומיחייבין בכל מצות כממזירין ואסור למינסב מינהון ולאנסובינן אבל להעד ולדין כשרין ולעניין חליצה פסולין. כותאי צבואי ושמראי חד גוהר נינהו, כותאי, על שום דאגלינן סנחריב מכות שנאמר (מ"ב יז, כד) ויבא מלך אשור מבבל ומכותה, צבוי, דצבעו נפשייהו בישראל שלא לשמה, שמראי, על שום דאותיבינן סנחריב בשמרון שנאמר (שם) וישב בערי שמרון תחת בני ישראל. ואסיר לקבולי גר מינהון בין למאן דאמר (קידושין ע"א) ממזר מאחותו נתערב בהן ובין למאן דאמר עבד ושפחה נתערב בהן ולית להו תקנתא. גבעונים נתינין וכנענים חד גוהר נינהו ולא מקבלין מינייהו גר, דאמרינן (יבמות ע"ב) בימי ר' בקשו להתיר את הנתינים, ואע"ג ל דתנן (ידיים פ"ד) בו ביום עמד יהודה גר עמוני לפנייהם אמר להם מה אני לבוא בקהל, אמר לו רבן גמליאל אסור אתה, אמר לו רבי יהושע מותר אתה, אמר לו רבן

גמליאל והלא כבר נאמר (דברים כג, ד) לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה', אמר לו רבי יהושע וכי עמון ומואב במקומן הם יושבין והלא כבר עלה סנחריב ובלבל את כל האומות שנאמר (ישעיהו י, יג) ואסיר גבולות עמים ועתידותיהם שושיתי, אמר לו רבן גמליאל והלא כבר נאמר (ירמיהו מט, לט) והיה אחרית הימים אשיב את שבות בני עמון וכבר שבו, אמר לו ר' יהושע והלא כבר נאמר (ירמיהו ל, ג) ושבותי את שבות עמי ישראל ויהודה ועדיין לא שבו, והתירוהו לבא בקהל, אלמא כיון דאגלינון סנחריב איבדרו להו ואיערבו להו בידי גוים ואיכא למימר כל דפריש מרובא פריש ומקבלין מינייהו גר מעמון ומואב, הני כותים ונתינים כיון דקביעי וידיעי דוכתייהו לית להו תקנתא ולא מקבלין מינייהו. ואי קשיא לך מאי שנא יהודה גר עמוני דהתירוהו לבא בקהל ומאי שנא (יבמות עו"ב) מנימין גר מצרי דלא הוו שרו ליה למיעל בקהל עד שלשה דורות, משום דאשכחן במצרים דכדבדרינהו רחמנא קבע להו דוכתא לאהדורנהו ואהדרינהו דכתיב (יחזקאל כט, יד) והשבותי אתכם ארץ פתרוס:

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)